

Hồi thứ 45

Cướp giai nhân, Nhật Thanh ra sức Thoát khổ hải, Lý thị mang ơn

Lúc ấy Châu Nhật Thanh hỏi tiểu nhị rằng:

- Hồ đại gia là người thế nào mà người gọi là có thể ?

Tiểu nhị nói:

- Nguyên cha của Hồ đại gia là Hồ Dụng Oai, ngày trước có làm Tuần phủ nơi Cam Túc, vì ông có tính tham tài hại dân, bị quan Ngự Sử nơi Kinh sư tâu cùng Thiên tử.

Thiên tử nổi giận, cách chức không cho làm nữa, ông mới chở hết gia tài về ở chỗ này là chỗ quê quán. Từ ấy đến nay ông mua ruộng sắm vườn không biết bao nhiêu, các quan sở tại xài thâm của công, đến ngày giao lượng phải mượn của ông mà đập vô đó, hằng năm thường có như vậy, cho nên ông nói điều gì quan sở tại cũng nghe điều nấy, hễ ai thiếu nợ của ông mà trả không nổi thì quan sở tại hoặc biến mãi gia sản, vợ con mà trả cho ông, hoặc giam vô ngục hành hạ đến nước mà khiến phải trả, nội thành Cang châu ai nấy đều sợ. Ông lại có một đứa con trai mặt mũi xấu xa, lác nổi đầy mình, cho nên thiên hạ gọi là Hồ Lại Tử, thằng ấy lại dữ hơn nữa muốn hãm con ai thì hãm. Khi nấy Lý Vịnh Hồng nói Hồ Lại Tử là người ấy, nhiều khi nó tới tiệm này biếu dọn đồ ăn bĩ bản, ăn uống no say rồi không trả tiền, mà chủ tiệm tôi cũng không dám nói gì hết.

Nói vừa dứt, kẻ thấy có người kêu tiểu nhị mà khiến đem thêm đồ ăn.

Tiểu nhị lật đật chạy lại chỗ ấy.

Thiên tử nói với Châu Nhật Thanh rằng:

- Ta tưởng Hồ Lại Tử là ai, chẳng ngờ là con của Hồ Dụng Oai. Thằng Hồ Dụng Oai là đứa tham tàn, phạm tội rất nặng, ngày trước ta cũng rộng lòng dung thứ, cho nên nó mới khỏi chết. Chẳng dè bây giờ cha con nó lại về đây, làm ngang hiếp đáp bá tính như vậy. Nếu không trừ nó, ắt là bá tính xứ này không được bình yên.

Châu Nhật Thanh nói:

- Lời của tiểu nhị cũng chưa đủ tin, xin dưỡng phụ trở về khách điểm hỏi lại cho chắc, rồi sẽ thẳng đến Tự Mỹ đường xem chơi một phen, như thấy Từ hoàn Bích cười được Lý Vịnh Hồng rồi thì thôi, như cười không được thì sẽ ra tay giúp sức.

Thiên tử khen phải, bèn kêu tiểu nhị lại trả tiền rồi đi với Châu Nhật Thanh trở lại khách điểm.

Đi chưa bao xa, lại gặp một tốp đàn ông kéo lôi một đứa con gái và mắng nhiếc rằng:

- Đồ ngu. Mi thật không biết phải quấy gì cả, Công tử thương mi đem tiền mà chuộc ra khỏi chỗ ấy, từ rày về sau mi được hưởng phúc thanh nhàn, như vậy lẽ thì mừng rỡ hết sức, có gì mi lại còn chê tốt xấu mà không chịu về với Công tử ?

Bây giờ chủ mi đã làm tờ lãnh bạc của Công tử rồi, mi không trốn tránh ngã nào nữa được.

Đứa con gái ấy ngồi bẹp xuống đất, mà không chịu đi.

Bọn ấy áp lại đứa thì nắm tay, đứa thì nắm chân khiêng đại đứa con gái ấy.

Đứa con gái ấy dẫy dụa la hét om sòm.

Châu Nhật Thanh chen vô mà xem, ngã ra đứa con gái ấy là Lý Vịnh Hồng, ăn tiệc tại Nghi Phụng đình khi nầy.

Lại nghe Lý Vịnh Hồng mắng bọn ấy rằng:

- Chúng bây là chồn bày cáo lữ, tưởng đâu bắt buộc ta vầy duyên với thằng lác đó được, ta nói cho bây biết, phen nay ta nguyện liều mình, chớ không thêm vầy duyên với thằng lác ấy.

Châu Nhật Thanh nghe nói như vậy biết bọn ấy bắt về cho Hồ Lai Tử, tức thì nổi trận lôi đình lướt vô kéo bọn ấy ra và mắng lớn rằng: - Quân này thật là không kiêng vương pháp, trong lúc ban ngày mà lại dám bắt con gái dọc đường như vầy thật rất cả gan. Nếu bây biết khôn tha cho nó về thì bây khỏi chết, còn như không nghe lời ta, thì bây ắt hồn về chín suối.

Nói rồi liền xô bọn ấy dang ra.

Bọn ấy cũng nổi giận bỏ Lý Vịnh Hồng xuống đất, điếm mặt Châu Nhật Thanh mà mắng rằng:

- Quân ăn cướp đâu đến đây ngang tàng như vậy ? Công tử của ta xuất tiền chuộc nó. Nó không chịu về thì ta bắt nó, can gì đến mi mà mi gánh bàn độc thuê, ấy có phải là ách giữa đường lại mang lên cổ hay chăng ? Nay, ta nói cho mi biết, nếu mi biết khôn cho phận mình đừng có gánh vác việc người, còn như cãi ta ắt phải mang gông mang trống, chịu đòn chịu bọng chớ chẳng chơi.

Châu Nhật Thanh nghe mấy lời ấy càng giận hơn nữa, bèn đánh vào mặt tên gia đình ấy một vã.

Bọn gia đình ấy bênh nhau áp lại đánh nhau với Châu Nhật Thanh một trận.

Châu nhật Thanh tay đánh chân đá gia đình ấy văng ra ngoài xa.

Đứa thì dập đầu lổ óc, đứa thì trượt tay trầy chân, kéo nhau chạy hết.

Lúc ấy Thiên tử bước lại nói với Lý Vịnh Hồng rằng:

- Bọn ấy tuy đã chạy hết, nhưng một lát nữa nó đến ắt đông, mi ở chỗ này không được, vậy phải theo ta thẳng tới khách điểm, được ta sai người kêu Từ Hoàn Bích mà khiến va rước mi về, vậy chớ quê quán của mi ở đâu, vì sao mà lạc vào chốn ấy ?

Lý Vĩnh Hồng thấy hai người có lòng trọng nghĩa như vậy thì rơi lụy mà rằng:

- Tôi là con Ngô Vận Hoàng, khi trước cha tôi có làm Tri huyện tại huyện Tú Thủy, giữ lòng thanh chính một mảy không tham, cho nên đến lúc lâm chung, không để lại gia sản gì hết, vả lại cha mẹ tôi sinh có một mình tôi, lúc ấy mẹ góa con cô, không thể làm ăn, mẹ tôi buồn rầu nhiễm bệnh chẳng bao lâu rồi cũng qua đời, tôi mới bán hết đồ nữ trang của tôi và của mẹ tôi, mua sắm quan quách mà chôn cất. Chừng ấy tôi không biết ở với ai, nhớ lại có một người cô ở tại Kim Lăng, tôi muốn qua đó mà nương dựa, ngặt vì không biết đường sá, phải cậy mục vụ của tôi dắt đường sá, chẳng dè mục vụ này bắt nhân gạt tôi đến Tụ Mỹ đường, mà bán cho chủ thanh lâu, đổi tên tôi Lý Vĩnh Hồng. Tôi đã tự vận đôi ba phen cũng đều bị người cứu khỏi, từ ấy đến nay giữ gìn chắc chĩa, không thể tự vận nữa được, cho nên tôi mới lấy lạt sống tới ngày nay. Mới đây có một văn nhân xứ này là Từ hoàn Bích, vốn cũng dòng dõi nho gia, ông cha xưa kia đều đậu Hàn Lâm, bây giờ cha mẹ không còn, vợ con chưa có, va lại đi thì không đậu, nên phải theo nghề ruộng nương mà độ nhật. Ngày ấy vì bằng hữu mời đến Tụ Mỹ đường mà ăn tiệc, tôi thấy va nét na tề chỉnh, nghe va đàm luận văn chương, biết ra chẳng phải là người tầm thường, hỏi lại biết va cũng chưa cưới vợ, tôi mới năn nỉ ân cần, tình nguyện trao thân gửi phận cho va, thì va cũng chịu. Kêu chủ Thanh lâu mà hỏi thân giá của tôi, mục chủ ấy nói tới năm trăm lượng bạc, Từ công tử nhà nghèo lo không đủ số, nhờ có bằng hữu đậu tiền tư trợ mới đủ số năm trăm lượng, chẳng dè lại bị Hồ Lại Tử hay được chuyện ấy, đến nói với mục chủ thanh lâu mà xin chuộc tôi một ngàn lượng, mục chủ ấy tham nam trăm lượng nên nói ngược với Từ công tử mà không cho chuộc, nhất định chờ cho Hồ Lại Tử đem bạc đến chuộc. Khi tôi ăn tiệc nơi Nghi Phụng đình chưa về thì chủ Thanh lâu đã làm giấy tờ lãnh bạc của Hồ Lại Tử trước rồi, đến chừng tôi về thì chủ Thanh lâu khiến tôi phải theo bọn gia đình ấy về nhà chồng, tôi cứ dửng dăng không đi, chúng nó trì kéo hết sức mới tới nỗi khiêng như vậy đó. Nay nhờ nhị vị thấy chuyện bất bình ra tay gánh vác như vậy, ơn ấy ví tày non biển.

Nói rồi liền lay Thiên tử và Châu Nhật Thanh.

Châu Nhật Thanh nói:

- Thôi đừng có lạy lục làm chi, phải theo cha con tôi thẳng tới khách điểm, kéo bọn ấy tới nữa mà sinh rầy rà.

Lý Vĩnh Hồng thấy nói như vậy thì cũng đi theo Thiên tử và Châu nhật Thanh mà thẳng tới khách điểm.

Đến nơi, Châu Nhật Thanh hỏi thăm nhà của Từ hoàn Bích mà tới, được có khiến đến khách điểm rước Lý Vĩnh Hồng về.

Chẳng bao lâu, Thiên tử nghe nói om sòm dưới lầu, ngó xuống mà xem, thấy có một bọn gia đình đang đứng trước cửa nói với nhau rằng:

- Hai đứa ấy tại tiệm này, các anh phải giữ cho lắm, đừng để cho nó tẩu thoát còn mấy anh này phải đi với tôi lên bắt Lý Vịnh Hồng trước đã, rồi sẽ bắt hai đứa ấy giải tới quan.

Nói rồi liền ập lên lầu, Thiên tử thấy vậy biết là bọn gia đình ấy đến báo thù, bèn khiến Lý Vịnh Hồng vào phòng mà trốn, còn mình thì đứng trước cửa phòng mắng bọn ấy rằng:

- Quân chó bầy này, không biết sợ chết hay sao còn dám tới đây gây dữ ? Có ta đứng đây, thằng nào cả gan vô đây bắt buộc cách gì thì làm cho ta xem thử.

Bọn ấy áp lại mắng Thiên tử rằng:

- Mi đã đón đường giết vợ Hồ công tử bây giờ còn dám nói ngang như vậy sao ?

Nói rồi liền vung côn đánh Thiên tử.

Thiên tử nổi giận ráng sức đánh đập chúng nó một hồi.

Chủ tiệm Phúc Tinh Chiêu chạy lên can gián Thiên tử rằng:

- Khách quan là người qua đường, chẳng nên gánh vác việc người làm gì. Xin nghĩ lại xem, nếu làm như vậy chẳng những khách quan chịu khổ mà thôi, còn phận tôi đây e cũng chẳng khỏi liên lụy. Thiên tử nói:

- Người chó lo, ta làm ta chịu, không để liên lụy tới người đâu mà người phòng sợ.

Nói vừa dứt lời lại thấy một người thiếu niên ước chừng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, mày xiên mắt xéo, mặt lại có lác lù xì dất theo một bọn gia đình thẳng vào khách điểm mắng chủ tiệm rằng:

- Mi ở đâu, lạ lắm hay sao mà không biết ta ?

Chủ tiệm vòng tay thưa rằng:

- Tôi biết Công tử lắm chớ.

Người ấy nói:

- Mày biết ta sao còn dám chứa quân hoang làm chi, cho nó làm ngang giết vợ của ta như vậy ? Bây giờ thằng ấy hãy còn đương ở tiệm mi, mi phải bắt nó giao cho ta, thì mi được vô tội.

Chủ tiệm run rẩy lập cập mà nói:

- Trăm lạy Công tử rộng lòng dung thứ, người ấy còn đứng kia kìa, Công tử muốn bắt thì bắt chớ tôi không dám.

Hồ công tử nghe nói liền dõm lên lầu, thay bọn gia đình bị Thiên tử đánh đương nằm trên lầu, bọn ấy thấy Hồ Lại Tử thì la lớn rằng:

- Xin Công tử kêu thêm cho nhiều bắt nó mới được, chúng tôi đều bị thương tích hết rồi.

Hồ Lại Tử nghe nói nổi giận kêu bọn thủ hạ mà rằng:

- Chúng bây phải bắt thằng ấy cho được, nếu dờ thì ta đánh đòn. Bọn thủ hạ nghe vậy ập lên một lượt bắt Thiên tử.